

de l'A. E. TALAIA

Maig / 79C/. Comerç, 4
Tel. 893 12 57

Editorial

Benvinguts, ajuntaments democràtics

Les eleccions municipals del 3 d'abril, celebrades a tot l'estat espanyol, han servit per a donar pas als nous ajuntaments democràtics, la presa de possessió dels quals tingué lloc el propassat dia 19 d'abril.

A Vilanova hem estrenat, doncs, ajuntament escollit del poble, a través d'una votació lliure i secreta. Des d'aquest modest portaveu sardanista ens plau donar la més cordial benvinguda al nou alcalde, Jaume Casanovas i Escussol, i a totes aquelles persones que, en representació del poble, ocupen un lloc al si del nou consistori. I aquesta benvinguda volem fer-la pública no sols per un deure de ciutadania, sinó també pel fet que diversos components del nou equip municipal són socis de la nostra entitat. Han estat i són, per tant, amics i companys nostres. Estem segurs que tots plegats portaran a terme una tasca positiva al servei del poble de Vilanova, el recolzament del qual no els ha de mancar en cap moment. Per la nostra part, i dins les nostres limitades possibilitats, ens posem incondicionalment al seu costat.

A través d'aquest breu text de benvinguda els volem fer avinent que la sardana, la nostra dansa nacional, tan enaltida i admirada, necessita de l'esforç i la col·laboració de tots per a mantenir-se viva i per a manifestar-se públicament. Les nostres activitats podem situar-les dins el marc d'una gran modèstia, però cal tenir en compte que els mitjans són limitats i les possibilitats d'escometre aventures més ambiciosos gairebé no existeixen. Consti, però, que el nostre desig és el dedicar-nos al conreu i la divulgació de la sardana amb totes les nostres il·lusions i energies, tal com hem fet fins ara i tal com pensem fer en el futur.

Un signe esperançador per a tots nosaltres ha estat el cant d'«Els Segadors» en la cerimònia de la presa de possessió dels nous batlles i regidors, no sols a Vilanova sinó arreu dels Països Catalans. I un altre signe molt positiu ha estat la figura del nou batlle barceloní, el socialista Narcís Serra, ballant una sardana el mateix dia que comença a regir els destins de la capital catalana. Aquest és un símbol i un presagi que fa que contemplem l'esdevenidor amb optimisme i amb confiança, en la seguretat que amb l'ajut de tots la tasca dels nous ajuntaments esdevindrà més fructífera i que amb el suport moral i material d'aquests nous consistoris aquells qui treballem al servei del poble, sense discriminacions de cap mena, ara podrem fer-ho amb més eficàcia. Pel bé de tots plegats.

A. de la S.

Camiseria

CALSERRA

Carrer dels Caputxins, 28

Tel. 893 27 92

Vilanova i la Geltrú

**TAXIS
TUTUSAUS**

SERVEI ESMERAT

Carrer de l'Havana, n.º 6

Tel. 893 0133

Vilanova i la Geltrú

ABRAHAM

PASTISSERIA

Buffet salat

Pizzeria

PASTISSOS

Whisky

Curaçao

Conyac

Cointreau

Carrer de l'Aigua, 102 - Tel. 893 30 16 - Vilanova i la Geltrú

Noticiari - Noticiari - Noticiari

L'AUDICIÓ DE SANT JORDI

Es va celebrar amb gran animació l'audició de Sant Jordi, patró de Catalunya, que com cada any estava patrocinada per la Caixa d'Estalvis del Penedès. Com novetats hem de senyalar la gran senyera que col·locà al balcó el nou Ajuntament i el canvi de músics de la cobla La Principal del Camp.

DIADA UNIVERSAL DE LA SARDANA

El passat diumenge dia 29, igual que altres anys, «Amics de la Sardana», organitzà aquesta diada amb la proclamació de la Pubilla de la Sardana de Vilanova i donzelles d'honor.

Enguany el títol recaigué en les senyorettes M.ª Assumpció Jové dels Dansaires Vilanovins i com acompanyants Núria Borràs de la nostra entitat i Manuela Raya també dels Dansaires Vilanovins.

L'acte tingué lloc a la Plaça de la Vila amb l'assistència del nostre batlle Jaume Casanovas que va dirigir unes paraules als sardanistes i feu la imposició de bandes a les Pubilles.

La presentació va anar a càrrec del nostre president Salvador Butí que valorà la importància d'aquesta Diada i la seva continuïtat des de l'any 1970. L'audició del matí anà a càrrec de la cobla La Principal del Camp i la de la tarda fou interpretada per la cobla Sitgetana.

HOMENATGE NACIONAL DE CATALUNYA A LA SARDANA

Tal com estava anunciat a les vuit del matí al Passeig del Carme, davant la Piscina Municipal, sortí de Vilanova la Caravana de la Sardana, formada per vint-i-un cotxes i dos autocars que provenien de les poblacions de Valls, Tarragona, Reus, El Vendrell i Vilanova i la Geltrú. També a la mateixa hora sortiren tres caravanes de les poblacions de Manresa, Igualada i Tona (Ciutat Pubilla de la Sardana 1978).

La confluència d'aquestes quatre caravanes es va fer a la Diagonal i des d'aquest punt es dirigiren a l'Arc de Triomf on hi havia la concentració de les entitats i colles sardanistes del nostre País.

Després del traspàs de la flama de la Sardana, que arribà a l'indret de mans de la Pubilla de Tona (Osona) en una torxa, va dirigir unes paraules el president de la Comissió gestora de l'Obra del Ballet Popular, senyor Josep Mainar, que explicà les motivacions d'aquest Homenatge Nacional a la Sardana, amb les següents paraules:

«Des de fa molts anys, en l'època de més foscor per al nostre poble després de la desfeta del 1939, la sardana i els sardanistes foren durant molt de temps l'única manifestació de catalanitat permesa. Enguany, després de quaranta anys hem volgut retre aquest homenatge a la manifestació del nostre poble que en aquesta època va mantenir la flama de la catalanitat al carrer».

A continuació la cobla Oficial de la Generalitat de Catalunya «La Principal» de La Bisbal, interpretà les sardanes «Juny» de Juli Garreta i «La Santa Espina» d'Enric Morera que va ser ballada per una parella de les colles sardanistes assistents a l'acte. Al mateix temps la colla de castellers de Barcelona aixecava diferents castells.

Seguidament les representacions sardanistes lliuraren a la flama de la Sardana, rams de flors grogues i vermelles que van ser col·locats al peu del monument formant les quatre barres.

A la Ciutadella hi hagué diferents manifestacions folklòriques al llarg de tot el matí. A la tarda se celebrà un aplec infantil i la cloenda del Campionat de colles sardanistes. En diferents barris hi va haver ballades i exhibicions folklòriques.

NAIXEMENT

La llar dels nostres socis i amics Alfons García i Isabel Llopis, s'ha vist alegrada amb la vinguda del primer fill, una nena, que porta el nom de Neus. Moltes felicitats.

Lluís Buscarons, primer flabiolaire de l'Empordà

La figura nerviosa, inquieta, un xic tímida i altament emotiva del mestre Lluís Buscarons, amb els seus ulls clars i despertats darrera els vidres transparents, el bigotet retallat, els refilets del flabiol i els batecs del tamborí, ja ens predisposen a parlar extensament de cobles i de sardanes, de músics i de balladors, amb el record de les facècies viscudes durant aquest llarg pelegrinatge de més de mig segle pels aplecs i les places dels pobles i ciutats de la nostra terra. Vagi on vagi, Lluís Buscarons deixa constància no sols del seu magisteri suprem amb el flabiol als dits i als llavis, sinó també de la seva conducta recta, el seu tracte senzill i planer, deferent amb tothom, i aquesta dosi de modèstia gairebé franciscana que l'indueix a creure que tot el que ha fet i fa, fins l'hora present, no té cap mena de transcendència.

El mestre Lluís Buscarons és, tal com dèiem abans, un home senzill, discret, amable amb tothom, que posseeix, al meu entendre, un gran sentit de la responsabilitat. No confia mai res a l'atzar o a la improvisació. Pel contrari, prepara les coses amb la il·lusió d'un aprenent o d'un músic novell.

Toca el flabiol amb una seguretat i una precisió increïbles, sense grans espectacularitats ni afany grandiloqüents. Gens partidari del lluïment personal, convida a obligar als seus companys de cobla i ell sols ho fa en última instància, quan li ho demanen amb gran insistència. És

també un instrumentista de flauta que gaudeix d'una merescudíssima reputació.

—Podríem parlar dels teus antecedents familiars, pel que fa a la música?

—El meu avi matern, Baldomer Pastells, «l'avi Rau», va ser un flabiolaire castelloní que havia tingut una gran anomenada. Fou component de la cobla de l'Agramont i després d'«Els Rossinyols». Era considerat el millor instrumentista del seu temps. L'avi tingué quatre fills: tres nois i una noia. Els nois foren tots tres músics, força competents, tot i que moriren molt joves. El gran, Pere, tocava l'orgue i el contrabaix i era un bon com-

FITXA TÈCNICA

Nom: Lluís Buscarons i Pastells.

Lloc de naixença: Castelló d'Empúries (Alt Empordà).

Formació: Solfeig: l'avi Rau i Josep Blanch i Reynalt. Flabiol, flauta i flautí: l'avi Rau. Flauta: Esteve Pallach. Harmonia i composició: Martí Pou, Josep Cirilo i Josep Blanch i Reynalt.

Agrupacions de les quals ha format part: «Els Rossinyols», de Castelló d'Empúries (1927-1932); «Antiga Pep», de Figueres (1932-1937); «Els Rossinyols», de Castelló d'Empúries (1945-1951); «Girona» (1951-1953); «Catalunya», de Bordils (1953-1954); «Torrebellà», de Torroella de Montgrí (1954-1955); «Girona» (1955-1956); «Els Montgrins», de Torroella de Montgrí (1956-1975); «Ciutat de Girona» (1975-).

Obres: «L'avi Rau», «Ocellets enjogassats» i «El rossinyol enamorat» (obligades de flabiol). «Flaires de l'Empordà», «Ninetes de Castelló», «Encarna gentil», «Terra nostra», «Muga avall», «La pastoreta enamorada», «Alt Empordà», «Bon dia, Anglès», «A la Verge blanca», «Sardanes a Sabadell», «Ripoll, bressol de Catalunya», «Premià, joia del Maresme», «Quan la Rosa hi és», «Quan tu no hi ets», «Bella Roser», «A la Núria dels ulls verds», «L'aplec de Castelló», etc., fins completar una setantena de sardanes. «Llegenda del bruel» (suite per a cobla en quatre temps).

Discografia: «Girona» (Regal), «Els Montgrins» (RCA, Vergara, Canigó Sayton i Columbia) i «Ciutat de Girona» (Victòria, Columbia).

la sardana i els seus intèrprets

positor. El segon, Lluís, tocava el fiscorn, i havia format part de les cobles «Els Montgrins» i «La Principal» de La Bisbal. El petit, Andreu, havia tocat la flauta. La filla, Agneta, va ser la meva mare. Un nebot del meu avi, Baldomer Teixidor i Pastells, fou instrumentista de la cobla «Els Rossinyols» i també havia escrit alguna sardana.

—Tu fores deixeble del teu avi, no és cert?

—Sí, jo vaig estudiar solfeig amb l'avi i ell va ser també el meu mestre de flabiol, flauta i flautí. Després vaig estudiar flauta amb el mestre Esteve Pallach i harmonia i composició amb els mestres Josep Cirilo i Josep Blanch Reynalt.

—Conserves alguna lliçó o exercici escrits pel teu avi?

—No, i em sap molt greu. Les vaig conservar durant molts anys, però algú me les demanà i ja no les he recuperat mai més. El meu avi no havia escrit mai sardanes, raó de més per interessar-me tant per les seves lliçons, avui dissortadament perdudes.

—Quin record conserves de l'avi Rau?

—El seu flabiol, el qual encara utilitzo. El flabiol de l'avi Rau és una bona eina. Es tracta d'un «Catroi» molt ben conservat. Anys enrera vaig fer adaptar-hi una embocadura metàl·lica que dóna més amplitud al so. De totes maneres, conservo l'embocadura original. La reforma la va fer en Fabra, de Girona.

—Però he pogut observar que normalment no utilitzes pas el «Catroi» del teu avi, sinó un altre, reservant el «Catroi» del teu avi, sinó un altre, reservant el «Catroi» pels obligats...

—Sí, és cert. Normalment faig servir un altre flabiol, un Llantà, també reformat. El vaig haver de modificar de l'embocadura i dels forats. L'embocadura me la va fer un torner de Torelló. La qüestió dels forats ja era més delicada, pel fet que la posició dels dits és diferent en els «Catroi» en relació amb els Llantà o amb els Pardo. Per això vaig fer modificar els forats del Llantà per tal que la posició dels dits fos idèntica a la del «Catroi», a la que estic molt més habituat.

● Continuarà

125.è aniversari de l'entitat «Foment Vilanoví» Actuació de «La Principal» de La Bisbal

Enguany s'escau el 125.è aniversari de la fundació de la prestigiosa entitat local «Foment Vilanoví».

Ens plau assabentar als nostres associats i amics que després d'una sèrie de contactes, ha estat possible d'establir una col·laboració entre l'esmentada entitat i la nostra. Fruit d'aquests contactes serà la vinguda a Vilanova, el dia 26 de maig, de la «Cobla Oficial de la Generalitat de Catalunya», «La Principal» de La Bisbal. La Bisbal portarà a cap dues actuacions. La primera d'elles una audició de sardanes a la Plaça de les Cols, davant l'estatge social del «Foment», i l'altra un ball de gala, al saló de l'esmentada entitat.

Ens plau remarcar que «La Principal» de La Bisbal donarà a conèixer la seva actual formació de música lleugera a Vilanova, presentant els seus cantants Albert i Jordi Garanger, aquest darrer incorporat en data recentíssima a la seva plantilla. Anteriorment Jordi Garanger havia estat component de l'orquestra «La Selvatana» i l'orquestra internacional «Maravella».

Volem agrair l'excel·lent disposició demostrada per la Junta Directiva del «Foment», que ha donat les màximes facilitats per a la culminació d'aquest projecte.

mobles
decoracio
1875

carrer de la llibertat, 52

Quico i Alex

Pintors i decoradors

Per qualsevol encàrrec

Carrer del Bruc, 7, 3.er, 1.ª - Tel. 893 61 08

Vilanova i la Geltrú

VULL SABER

Josep Coll i Michel Legrand

P.— Dies enrera i a través de la inefable TVE seguirem el «show» musical presentat i dirigit pel pianista, arranjador i director d'orquestra Michel Legrand. Una persona que el veia al meu costat, em digué que el tenora Josep Coll havia estat col·laborador de Michel Legrand. ¿És cert això? (M. F.).

R.— Naturalment que és cert. El tenora Josep Coll (Llançà, 1893 - Cassà de la Selva, 1965) fou, a més d'un dels millors solistes d'aquest instrument que han existit, un home animat constantment per un esperit innovador i de recerca. Durant la primera etapa de la seva vida de músic utilitzà una tenora diguem-ne normal, però a partir de la seva incorporació a la cobla «Barcelona», construí un model revolucionari de tenora, fet d'alpaca, el qual ofería millors possibilitats a nivell interpretatiu i exigia menys esforç físic. Per a aquesta iniciativa comptà amb l'assessorament de dos músics tan competents com els mestres Francesc Pujol (1878-1945) i Josep Serra (1874-1939). L'invent, que es donà a conèixer l'any 1931, fou, naturalment, molt discutit.

Diem tot això per tal de donar una idea del seu afany investigador. Poc abans d'abandonar la seva vida activa de músic (fet que es produí l'any 1957), Josep Coll es traslladà a Brussel·les, on enregistrà una sardana, acompanyat per la gran orquestra de Michel Legrand, que dirigia aquest músic. Josep Coll fou, òbviament, el solista de tenora. L'enregistrament fou portat a terme als estudis de la casa «Philips» i aquest formava part d'un disc que incloïa un recull de música popular dels diversos països que integren l'estat espanyol. En representació de Catalunya fou escollida una sardana i pel fet d'ésser la tenora l'instrument més característic per a la interpretació de sardanes, hom convidà al solista de més prestigi per a intervenir en l'enregistrament.

Josep Coll publicà (1933) un valuós tractat per a aprendre a tocar la tenora i el tible. L'especialista anglès Anthony Baines, en el seu llibre «The wood wind instruments and their history» (Els instruments de vent, de fusta i la seva història), li dedicà un apartat en un dels seus capítols i també parla d'ell (fet insòlit en tractar-se d'un músic de cobla) el volum II de les edicions del «Instituto Español de Música», del «Consejo Superior de Investigaciones Científicas».

Un dels judicis més clars i lúcids escrits entorn del mestre Josep Coll és el degut a Josep Pla (1): «Ha estat un instrumentista de primer ordre, un excellent i pacient director, un compositor discret, un home de gust refinat, incapaç de col·laborar i de contribuir a l'augment de la futilitat, generalment grollera, a què tendeix sempre el negoci del popularisme. En aquest sentit, la vida de Coll és exemplar: ha contribuït, en la seva esfera, a elevar el to de la vida del país. I, com que crec que el fet és meritori, convé potser proclamar-ho, sobretot ara que Coll ha decidit quedar-se al marge del carnaval estival, gregari i espès».

Equip de recerca

Les preguntes adreçades a aquesta secció podeu dipositar-les a la bústia de l'entitat.

- (1) Text escrit per Josep Pla en ocasió del comiat de Josep Coll en la faceta d'instrumentista de tenora, el qual es produí a la Plaça del Sol de l'ex-vila de Gràcia (Barcelona) el dia 5 de maig de l'any 1957. Josep Pla. «Retrats de Passaport». Obra Completa. Volum 17. Edicions Destino. Barcelona, 1970.

BANC DE BISCAIA

sempre
prop
de vostè

Rambla Principal, 15 - Tel. 893 02 54

VILANOVA I LA GELTRU